

Arrest

nr. 256 694 van 17 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2021 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het beroep dat tegen deze bijlage werd ingediend, werd verworpen bij arrest nr. 256 693 van 17 juni 2021.

Dezelfde dag legde de verwerende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor 4 jaar op.

Deze bijlage 13sexies betreft de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt

“Betrokkene werd gehoord door de politie van de zone Regio Turnhout op 21.02.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : B.

voornaam : V.

geboortedatum : 19.03.1958

nationaliteit : onbepaald

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.*

Om de volgende redenen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- ☐ *de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden*

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Zij heeft gebruik gemaakt van een valse Litouwse identiteitskaart om verblijfsrecht in België te bekomen. Echter, volgens het analyseverslag van 02.02.2021 met referentie RR- 2021-000241 van de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten) blijkt dat het Litouwse identiteitsdocument vals is. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.

De betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer [M.J.], die de Belgische nationaliteit bezit. Ze is in België om te trouwen met hem. Ze heeft geen andere familie, die hier verblijft. Haar intentie om te trouwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De betrokkene en de heer [M.] kunnen tijdens deze tijdelijke scheiding door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend, volgens de voorwaarden vermeld in de wet, een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op een gezins- en familieleven. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

De betrokkene haalt geen medische problemen aan. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt als volgt:

"De partner van verzoekster is Belg.

Verweerster kan niet dienstig voorhouden:

De betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer M.J. die de Belgische nationaliteit bezit. Ze is in België om te trouwen met hem. Haar intentie om te trouwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van artikel 8 betreft kan worden gesteld dat een terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of een privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM [...].

Terwijl verweerster verder motiveert: nationaliteit: onbepaald.

Verweerster kan dan ook niet dienstig voorhouden, wetende dat verzoekster haar nationaliteit onbepaald is. dat ze naar een (welbepaald) land dient terug te keren alwaar ze een procedure zou kunnen opstarten.

Verweerster laat na te vermelden welk land dit dan ook zou zijn.

Het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven.

Er mag geen bevel worden afgeleverd of dit bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met het EVRM.

Door aan verzoekster een inreisverbod van 4 jaar af te leveren ontnemt verweerster aan het verzoekster haar de mogelijkheid haar verblijf te regulariseren.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Verzoekster wijst erop dat verweerder in de bestreden beslissing vermeldt dat haar nationaliteit onbepaald is. Verweerder kan hierin verderop dan ook niet stellen dat ze moet terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, aldus verzoekster.

2.3. Blijkens het administratief dossier bediende verzoekster zich van een valse identiteitskaart wat het bepalen van het land van herkomst bemoeilijkte. Alleszins werd door de verwerende partij ter terechtzitting de aandacht gevestigd op het feit dat verzoekster op 8 april 2021 het voorwerp uitmaakte van een bevel tot voorlopige aanhouding met het oog op overlevering, opgesteld door onderzoeksrechter M.S. Het betrokken stuk werd op 4 mei 2021 reeds ter kennis gebracht aan de Raad met kopie aan de verzoekende partij, dit alles in het licht van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hierin wordt duidelijk vermeld dat verzoekster P.A. heet, onder de naam B.V. een woonplaats had in België en dat ze de Litouwse nationaliteit heeft. Tevens kan worden gelezen dat jegens verzoekster een Europees aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd op 4 maart 2021, uitgaande van de Litouwse autoriteiten, met het verzoek om over te gaan tot de voorlopige aanhouding van verzoekster met het oog op overlevering. De onderzoeksrechter vermeldt in het betrokken bevel dat P.A. werd gehoord en dat er geen kennelijke reden is tot weigering van de tenuitvoerlegging van het betrokken uitgevaardigde Europese aanhoudingsbevel. Ze stipt daarbij aan

dat verzoekster zich in januari 2021 liet inschrijven onder een valse identiteit met gebruik van valse identiteitsdocumenten wat erop wijst dat ze haar identiteit wil verborgen houden. Tevens vermeldt de onderzoeksrechter dat verzoekster momenteel in administratieve detentie verblijft op bevel van de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.4. Aangezien het, aan de hand van het in punt 2.3. vermelde bevel tot voorlopige aanhouding van verzoekster met het oog op overlevering, duidelijk is dat verzoekster de Litouwse nationaliteit heeft, werd ter terechtzitting de vraag gesteld of ze nog belang heeft bij haar kritiek dat haar nationaliteit niet werd weergegeven in de bestreden beslissing. Het is nu immers duidelijk dat verzoekster dient terug te keren naar Litouwen. De verzoekende partij blijft het antwoord schuldig en toont dus niet aan dat ze nog belang heeft bij haar kritiek.

2.5. Waar verzoekster opwerpt, *“Er mag geen bevel worden afgeleverd of dit bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met het EVRM”* wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten is, doch wel een inreisverbod.

2.6. Verweerder motiveert duidelijk waarom er een inreisverbod wordt opgelegd en waarom de duur ervan wordt bepaald op vier jaar. Hij besteedt hierbij aandacht aan de elementen die verzoeksters zaak kenmerken en motiveert in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en in het licht van de elementen die staan opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit alles kan bezwaarlijk aan het wankelen worden gebracht door verzoeksters simpel betoog, *“Door aan verzoekster een inreisverbod van 4 jaar af te leveren ontnemt verweerder aan het verzoekster haar de mogelijkheid haar verblijf te regulariseren.”*

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoekster op: *“Schending van de motiveringsplicht voortvloeiende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8, 62, 74/11 §1,2° van de Vreemdelingenwet”.*

Zij betoogt als volgt:

“Verwerende partij heeft de elementen waarover zij beschikte niet juist beoordeeld door te stellen “ dat een terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen...”

gewoonweg door verzoekster niet kan worden nagekomen gelet op het feit dat er niet vermeld is in welk land dit dan zou kunnen gebeuren. De nationaliteit van verzoekster is onbepaald.

Het land van herkomst wordt niet vermeld. De motivering is gebrekkig.

Er zijn - integendeel - wel specifieke omstandigheden die maken dat er geen inreisverbod diende opgelegd te worden, zoals supra gesteld.

De genomen maatregel is niet proportioneel.

Verzoekster moet in de mogelijkheid gesteld worden om haar verblijf te regulariseren.

Uit het administratief dossier blijkt dat dit land van herkomst onbepaald is.

Haar belang om het inreisverbod aan te vechten blijft behouden.

De motivering is gebrekkig, verweerder diende wel rekening te houden met de specifieke omstandigheden wanneer zij bepaalt dat een inreisverbod van 4 jaar verantwoord is’, reden waarom kwestieus bevel dient vernietigd te worden.”

2.8. In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het tweede middel keert de kritiek van verzoekster terug dat het land van herkomst niet werd vermeld in de bestreden beslissing. De Raad kan volstaan met de verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk, bij gebrek aan actueel belang.

2.9. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het tweede middel haalt verzoekster aan dat haar belang behouden blijft om het inreisverbod aan te vechten en bekritiseert ze de motivering ervan.

2.10. De Raad noch de verwerende partij betwisten verzoeksters belang bij het beroep. Verder herhaalt de Raad het gestelde in punt 2.6. Deze concrete motieven die figureren in de bestreden beslissing kunnen niet worden onderuitgehaald door het simpele betoog van verzoekster dat verweerder rekening diende te houden met haar specifieke omstandigheden.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

2.11. De Raad leest ten slotte geen uitleg in het verzoekschrift aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing de artikelen 8 en 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet schendt.

Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve onontvankelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA